

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **C. G.**, narozen dne X
státní příslušník Moldavské republiky
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2023, č. j. CPR-33665-3/ČJ-2023-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 13. 10. 2023 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „cizinecká policie“) ze dne 18. 8. 2023, č. j. KRPS-212412-18/ČJ-2023-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím cizinecká policie uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 278/2023 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodla, že žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU po dobu 6 měsíců, určila mu dobu k vycestování v délce 14 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí a konstatovala, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

Obsah podání účastníků

2. Žalobce namítl, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti. Rovněž si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu. Žalovaná dále porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Není pravdou, že by byl žalobce zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. Na území České republiky totiž nevykonával žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházel se ani v jakémkoliv pracovněprávním vztahu. Jednalo se pouze o jednorázovou brigádu. Nejsou tedy splněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 281/2023 Sb. (dále jen „zákoník práce“).
3. Dále žalobce namítl, že cizinecká policie ani nemohla mít dostatečný prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení. V jeden den zahájila správní řízení i vydala prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění. Je tedy evidentní, že správní orgány řádným způsobem nezjistily skutkový stav.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že by mohl vycestovat do Moldavska. V jeho domovské vlasti nyní panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i kvůli nedávnému politickému vývoji. Moldavsko je nyní ohroženo v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Situace v Podněstří je podobná jako na Ukrajině a dá se navíc očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace. V proruském Podněstří došlo během přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu ke střelbě z granátometů. Série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Další dvě exploze vyřadily z provozu rozhlasové vysílače v Podněstří. S ohledem na dramatickou situaci v Moldavsku se v případě svého návratu reálně obává o svůj život.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Všechny relevantní skutkové okolnosti a poklady pro naplnění podmínek podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Přezkoumatelně a podrobně byla vypořádána otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Ústní jednání

6. Soud projednal věc během jednání konaného dne 24. 11. 2023. Účastníci se z jednání omluvili a souhlasili s projednáním věci v jejich nepřítomnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 8. 2023 cizinecká policie zkontrolovala žalobce ve společnosti X na adrese Y. Žalobce zkontrolovala přímo při výkonu práce v areálu firmy, na místě nebyl schopen předložit povolení k zaměstnání podle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 173/2023 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a ani živnostenské oprávnění podle § 10 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 416/2022 Sb. Z lustrace v Cizineckém informačním systému cizinecká policie zjistila, že žalobce není držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty ani dočasné ochrany. Žalobce při kontrole předložil moldavský cestovní pas č. X. V pasu neměl vyznačené žádné vízum. Příjezd do Schengenského prostoru měl v pase vyznačen dne 13. 8. 2023. Žalobce byl zajištěn a eskortován k provedení dalších úkonů. Ze zajištění byl propuštěn ještě téhož dne.
8. Na základě výše uvedeného zjištění zahájila cizinecká policie dne 18. 8. 2023 řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.
9. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. Jeho rodiče bydlí v Moldavsku na adrese jeho trvalého bydliště (X, Moldavská republika). Nebydlí v Podněstří a v současné době v této oblasti neprobíhají žádné nepokoje ani vojenské operace. Jeho starší bratr žije v Anglii přibližně 8 let. Žalobce přicestoval do České republiky dne 13. 8. 2023 mikrobusem přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko. Již třikrát navštívil Českou republiku, pobýval zde vždy přibližně 2,5 měsíce z pracovních důvodů. Naposledy zde byl v březnu 2023 opět 2,5 měsíce z pracovních důvodů. Nyní přicestoval opět pracovat. V minulosti svou práci nijak nelegalizoval, pracoval na základě ústní dohody. Pracoval v různých firmách, nepamatuje si kde ani jak dlouho. Nyní požádal o rumunské občanství, na základě kterého by zde chtěl legálně pracovat. Nebyl legálně zaměstnán ani nebyl do České republiky vyslán zahraniční firmou na služební cestu. V České republice je pouze 5 dní, má pronajatý byt v L. n. L. Přesnou adresu nezná a dlouhodobě se nikde nezdržuje. Vykonává práci ve společnosti X, kde vázal armaturu do forem, které se následně plnily betonem. Práci získal tak, že jeho známý Julián (příjmení si nepamatuje) mu předal kontakt na agenturu P. Ve společnosti P. jednal se S. (příjmení nezná), při příjezdu byl hned ubytován a druhý den šel do práce. Na místě mu zadával pracovní úkoly český mistr L., kterého blíže nezná. Předpokládá, že mistr odpovídá za žalobcovu práci. Pracovní doba je od 6:00 do 18:00. Pracoval od pondělí do pátku. Má slíbenou odměnu 120 Kč za hodinu. Odměnu mu slíbil a bude mu vyplácet S. Zatím mu žádná částka vyplacena nebyla. Oděv měl vlastní, ostatní nástroje mu byly přiděleny na místě. Pracoval na základě ústní dohody se S. ze společnosti P. Nemá žádné povolení pro výkon práce. Je si vědom, že se tímto dopustil protiprávního jednání. V Evropské unii žalobce nemá žádné rodinné příslušníky. Nežádal o azyl. Neměl problém s policií ani nebyl trestně stíhán. Není mu znám důvod, pro který by nemohl území České republiky opustit. Nemá zde žádné kulturní či sociální vazby. V domovském státě mu nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí na životě, mučení ani jiné nelidské zacházení.
10. Dne 18. 8. 2023 cizinecká policie vydala prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodla o správním vyhoštění žalobce, zároveň mu uložila zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců a povinnost opustit území České republiky do 14 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že žalobce fakticky vykonával závislou práci (dle jeho výpovědi) od 14. 8. 2023 do 18. 8. 2023, minimálně dne 18. 8. 2023. Byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a bez oprávnění k pobytu, neboť se na něj neuplatní výjimka z vízové povinnosti podle § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení

výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 215/2017 Sb.“). Povolení je přitom podmínkou výkonu zaměstnání podle § 89 zákona o zaměstnanosti. Moldavsko je s výjimkou Podněstří považováno za bezpečnou zemi. Žalobce uvedl, že mu nehrozí skutečné nebezpečí. Jeho bydlištěm je obec O., která není součástí Podněstří. Rozhodnutí je přiměřené, neboť žalobce na území České republiky nemá žádné vazby. Cizinecká policie dále žalobci uložila povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (rozhodnutí ze dne 18. 8. 2023, č. j. KRPS-212412-19/ČJ-2023-010023-SV).

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal dne 28. 8. 2023. Odvolací námitky jsou totožné jako námitky uplatněné v žalobě.
12. Dne 2. 10. 2023 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že se žalobce v odvolání sám doznává k výkonu výdělečné činnosti na území České republiky a označuje ji jako jednorázovou brigádu. Žalobce při kontrole předložil pouze cestovní pas. Podle § 4 odst. 1 nařízení č. 215/2017 Sb. platí, že pokud je účelem pobytu cizince výkon výdělečné činnosti, neuplatní se na něj výjimka z vízové povinnosti. Žalobce tedy byl na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k pobytu a bez povolení k zaměstnání, byť je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce při výslechu potvrdil, že vykonával výdělečnou činnost vykazující znaky zaměstnání podle § 178b zákona o pobytu cizinců. Pracovní činnost vykonával žalobce nejméně dne 18. 8. 2023, kdy proběhla kontrola. Práci vykonával bez uzavřené smlouvy, na základě ústní dohody. Jednalo se tedy o faktický výkon závislé práce pro jiného. Otázka, zda se jednalo o brigádu, je nepodstatná. V té souvislosti žalovaná odkázala na § 89 zákona o zaměstnanosti a § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce vykonával pracovní činnost osobně, ve vztahu podřízenosti, podléhal pokynům jiné osoby, na základě ústní dohody, za domluvenou odměnu, aniž by disponoval dokladem či povolením k zaměstnání či pobytu.
13. K námitce žalobce o délce prvostupňového řízení žalovaná uvedla, že vydání rozhodnutí během jednoho dne není zákonem vyloučeno. Způsob vedení tohoto řízení se nevymyká rozhodovací praxi v obdobných případech. Cizinecká policie v ničem nepochybila. Žalobce ani neuvedl žádné další skutečnosti, které měla cizinecká policie opomenout. Žalobce se seznámil se spisovým materiálem a nežádal další doplnění či rozšíření.
14. K možnosti vycestování do domovské země žalovaná uvedla, že Česká republika považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu, s výjimkou Podněstří, a to podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“). Žalobce uvedl, že Moldavsko je pro něj bezpečná země, v níž mu nehrozí žádné nebezpečí. Místo trvalého pobytu žalobce je část Moldavska, která je považována za bezpečnou zemi původu. Žalobce neuvedl žádné důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak uvedl, že v místě jeho trvalého pobytu žádné nepokoje neprobíhají. Odvolací námitka o nemožnosti vycestování žalobce koncipoval pouze v obecné rovině, netýkájí se přímo jeho osoby. Ekonomické poměry nespádají pod důvody nemožnosti vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K České republice ho nepojí žádné vazby. Žalobce při výslechu vyloučil, že by mu při návratu na území domovského státu mohla vzniknout jakákoli újma. Žalovaná se nezabývala obecnými odkazy žalobce na porušení vyjmenovaných ustanovení, neboť nejsou nijak individualizované.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu.

15. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná.
16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žalobních bodů

18. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS].
19. Soud předně konstatuje, že obecné námitky žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z níž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály. Jde pouze o citaci zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
20. Skutečnost, že žalobce nedisponoval žádným platným oprávněním k výkonu zaměstnání na území České republiky, je nezpochybnitelná. Ostatně tuto skutečnost žalobce nerozporoval ani v žalobě a v rámci výslechu před správními orgány žalobce uvedl, že si je vědom toho, že nemá platné pracovní povolení, které je k výkonu práce na území nezbytné. Mezi účastníky řízení je však sporné, zda žalobce vykonával závislou práci. Žalobce tvrdí, že nikoliv, neboť se jednalo pouze o jednorázovou brigádu.
21. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky,

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

22. Pro účely zákona o pobytu cizinců se „zaměstnáním“ podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak, popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR. „Zaměstnáním“ se přitom rozumí zaměstnání v pracovněprávním vztahu (§ 10 zákona o zaměstnanosti), tedy výkon závislé práce v režimu zákoníku práce [srov. § 1 písm. a) zákoníku práce].
23. Podle § 2 odst. 1 a 2 zákoníku práce platí, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
24. Dle judikatury NSS je za znaky závislé práce považována soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS či ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 340/2017-43).
25. Soustavnou není pouze práce vykonávaná dlouhodobě, ale rovněž i zaměstnání krátkodobějšího charakteru. Lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-30, který se k soustavnosti práce v odůvodnění podrobně věnoval. V dané věci NSS potvrdil závěr krajského soudu, že činnost cizince byla již po týdnů pravidelného a soustavného charakteru, ačkoli se ji cizinec snažil prezentovat jako nárazovou. Cizinec docházel na stavbu (s výjimkou neděle) každý den, práci vykonával osm hodin denně (což sám uvedl při výslechu) a jeho pracovní doba byla předmětem evidence. NSS dospěl k závěru, že tyto okolnosti postačují pro závěr o soustavném charakteru práce. NSS uvedl, že soustavná totiž nemusí nutně být pouze práce vykonávaná dlouhodobě, může se jednat i o krátkodobější zaměstnání na pravidelném základě. Skutkové okolnosti v této věci jsou velmi obdobné případu žalobce. NSS v minulosti naopak postrádal znak soustavnosti u práce vykonávané po několik hodin (rozsudek ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013-31) či pouhý den (rozsudek ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 Ads 27/2016-40).
26. V rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 Azs 249/2016-24, NSS odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, která připouští ústní, popřípadě konkludentní uzavření pracovní smlouvy, kdy *„za sjednaný den nástupu do práce lze pokládat den, kdy zaměstnanec takovou práci začal bez námitek se souhlasem zaměstnavatele skutečně vykonávat“* (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 2444/2013). To se ostatně odráží i v judikatuře NSS, dle níž k naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu

cizinců postačuje, že bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že stěžovatel byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, aniž by bylo třeba formálně perfektní uzavření pracovní smlouvy (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 16/2006-89). Faktická existence pracovní smlouvy není pro uzavření pracovního vztahu, a tím prokázání závislé práce, nezbytná. Nezbytná je fakticita pracovního poměru.

27. Žalobce má za to, že brigáda nenaplnuje znaky výkonu práce tak, jak jsou definovány v zákoníku práce, aniž by ovšem blíže uvedl, které konkrétní znaky naplněny nejsou. Soud má tak za to, že z podstaty definičních znaků závislé práce, jak je uvádí zákoník práce a následně vykládá judikatura soudů, lze mít za to, že žalobce v zásadě rozporuje pouze splnění znaku soustavnosti, neboť o osobním výkonu práce ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a za odměnu, nelze mít s ohledem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu pochyb (srov. odstavec 28 tohoto rozsudku). Žalobce nijak nerozporoval, že by ho zaměstnavatel neúkoloval, nebo že by nebyl zaměstnavateli podřízen, neměl sjednanou odměnu za výkon práce nebo že by práci nevykonával osobně. Touto vylučovací metodou tak soud dospěl k závěru, že žalobce rozporuje toliko nesplnění definičního znaku soustavnosti, neboť brigádu prezentoval jako jednorázovou činnost, tedy zjevně jako krátkodobý výkon zaměstnání. Ovšem podle názoru soudu výkon zaměstnání formou brigády splňuje znak soustavnosti (srov. výše citovaný rozsudek NSS sp. zn. 6 Azs 261/2017-30), a to právě i v případě žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nevykonával brigádu toliko zcela nahodile (v řádu hodin), ale práci vykonával již týden, a to v pravidelném režimu. Pokud snad žalobce v žalobě naznačuje, že by jeho brigáda měla být toliko zcela nahodilá (např. několikahodinová), pak by toto tvrzení bylo zcela v rozporu s dřívějšími vyjádřeními žalobce v průběhu správního řízení, k čemuž soud v podrobnostech odkazuje na shrnutí jeho výsledku v bodě 9 tohoto rozsudku. Žalobnímu tvrzení, že se jednalo o jednorázovou brigádu (snad ve smyslu toliko několikahodinového výkonu práce), nenasvědčuje žádná skutečnost ze správního spisu, ale ani žalobce žádné důkazy ohledně výkonu takové brigády nevznesl. Žalobce uvedl, že v době kontroly pracoval již celý týden a nic nenasvědčovalo tomu, že by předtím, než byl cizineckou policií kontrolován, zamýšlel výkon práce ukončit. Žalobce vypověděl, že jeho pracovní doba je od pondělí do pátku, od 6:00 do 18:00. Definiční znak soustavnosti prováděné práce ve smyslu shora uvedené judikatury tedy byl splněn, neboť se nejednalo o zcela nahodilý výkon práce.
28. Žalobce vypověděl, že práci vykonává pro společnost X na základě ústní, resp. konkludentní pracovní smlouvy uzavřené prostřednictvím agentury P. Vykonával práci na základě pokynů mistra, který rovněž odpovídá za jeho práci. Měl slíbenou odměnu 120 Kč za hodinu. Oděv měl vlastní, ostatní pracovní nástroje mu byly přiděleny na místě. I ostatní definiční znaky závislé práce jsou tedy splněny. Žalobce tak vykonával práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Žalobce tedy vykonával na území České republiky závislou práci, přestože neměl pro výkon takové pracovní činnosti platné povolení ve smyslu § 89 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti. Podle zmiňovaných zákonných ustanovení mohl být žalobce jako cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen byl-li by držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, či na základě platného povolení k zaměstnání vydaného krajskou pobočkou Úřadu práce a platného oprávnění k pobytu na území České republiky. Nicméně žalobce žádným z uvedených oprávnění k výkonu práce nedisponoval. Pouze platný biometrický cestovní pas nepostačoval k výkonu závislé práce na území České republiky. Ze všech shora uvedených důvodů proto žalobce

prokazatelně naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.

29. Nedůvodná je též námitka žalobce, že po vypuknutí války na Ukrajině panuje v Moldavsku zhoršená bezpečnostní situace, která znemožňuje jeho vycestování.
30. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
31. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
32. S účinností od 1. 10. 2023 byla vyhláška č. 328/2015 Sb. změněna vyhláškou č. 289/2023 Sb. a byla vypuštěna teritoriální výjimka Podněstří jako nebezpečné části Moldavska. Česká republika tedy nyní považuje celé území Moldavska za bezpečnou zemi původu [srov. § 2 bod 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 289/2023 Sb., § 2 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu)]. Podle přechodných ustanovení vyhlášky č. 289/2023 Sb., kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb. se žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky posuzují podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Přechodné ustanovení nestanoví pravidlo pro účely rozhodování o správním vyhoštění, bude tudíž rozhodný právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Dne 2. 10. 2023 tedy již byla účinná vyhláška č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 289/2023 Sb. Celé území Moldavska tedy bylo v době rozhodování žalované považováno za bezpečnou zemi původu. Žalobce i žalovaná však očividně vycházeli z již neúčinné právní úpravy, podle které bylo považováno Moldavsko za bezpečnou zemi s výjimkou Podněstří. Odvolací námitky žalobce se týkaly oblasti Podněstří. Touto argumentací se tedy zabývala i žalovaná a uvedla, proč obecná tvrzení žalobce neobstála ani ve vztahu k této teritoriální výjimce (viz str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že žalovaná vycházela z nesprávné právní úpravy, však nebyla v nyní projednávané věci na újmu veřejným subjektivním právům žalobce. Žalovaná totiž ve svém důsledku poskytla žalobci více práv, neboť vycházela z toho, že část Moldavska - Podněstří - není považována za bezpečnou oblast, ačkoli v době jejího rozhodování již za bezpečnou zemi považována byla.
33. Žalovaná správně upozornila, že žalobce nepochází z Podněstří, ale z obce C. v okrese O., která se nenachází v Podněstří. Ostatně to žalobce při výslechu potvrdil a vypověděl, že v oblasti jeho bydliště žádný konflikt neprobíhá. Podstatná je též skutečnost, že žalobce při výslechu popřel, že by mu v Moldavsku hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí. O nepříznivé bezpečnostní situaci v Moldavsku se žalobce velmi obecně zmínil až v odvolání a následně v žalobě, a to především ve vztahu k Podněstří. Nespecifikoval přitom žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by ve vztahu k Moldavsku (s výjimkou Podněstří), jeho klasifikaci jako bezpečné země původu bez dalšího vylučovaly. Rovněž netvrdil žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno dovozovat vazby jeho osoby na oblast Podněstří. Stejně tak neuvedl ani jiná

individualizovaná tvrzení, která by vyvolávala důvodné podezření, že právě on osobně by jakožto civilista mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že není dán důvod, jenž by vycestování žalobce do Moldavska znemožňoval (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 47 A 36/2022-22, odst. 38, a ze dne 12. 1. 2023, č. j. 50 A 11/2022-32, odst. 22 až 26, Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2022, č. j. 17 A 16/2022-36, odst. 11, a Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2022, č. j. 34 A 43/2022-16, odst. 22 až 26, Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2023, č. j. 4 A 57/2022-29, odst. 22 až 25).

34. Soud k této námitce dále uvádí, že žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb.). K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020-36, podle kterého „[u]stanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zakotvuje břemeno tvrzení pro cizince pocházející z bezpečné země původu ohledně skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“ Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí. Jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množí se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní a individualizovaná souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval.
35. Soud pro úplnost konstatuje, že je seznámen s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2022, č. j. 16 A 52/2021-15, ve kterém Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí, kterým bylo příslušníku Moldavské republiky uloženo správní vyhoštění. Toto rozhodnutí soud zrušil z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině a destabilizace celého regionu, ačkoli jinak Městský soud v Praze konstatoval, že by rozhodnutí neshledal nezákonným a nenalezl by v něm důvody pro zrušení. Zdejší soud přihlíží k tomu, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán bezprostředně po zahájení ruské invaze na Ukrajinu a v danou dobu se jevilo jako velmi pravděpodobné, že invaze ruských vojsk nezasáhne toliko Ukrajinu. Nyní je situace stabilizovanější a soud neshledal překážku ve vycestování žalobce do Moldavska.
36. Pro úplnost lze dodat, že na hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ve vztahu k žalobcovu pobytovému příběhu nemá žádný vliv ani probíhající řízení před Soudním dvorem Evropské unie ve věci C-406/22, C. V. *proti Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky*, jehož podstatou jsou mj. předběžné otázky, zda lze stát, který odstoupí od některých závazků podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, považovat za bezpečnou zemi původu, a zda unijní právo umožňuje vymezit bezpečnou zemi původu s teritoriálními výjimkami (srov. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-30). Vzhledem k obecným tvrzením žalobce, která nejsou nijak individualizovaná, by totiž zodpovězení předběžné otázky nemělo vliv na výsledek tohoto řízení.
37. Zcela lichá je konečně žalobní námitka, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, jelikož prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě téhož dne, kdy bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, jimiž by skutková zjištění správních orgánů vyvracel či alespoň

relevantně zpochybnil. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí cizinecká policie žalobce řádně vyslechla o veškerých okolnostech rozhodných pro uložení správního vyhoštění, přičemž mu poskytla dostatečný prostor k doplnění své výpovědi. Cizinecká policie si dále opatřila řadu listinných důkazů (zejména výpis z Cizineckého informačního systému a kopii žalobcova cestovního pasu), na jejichž základě spolehlivě prokázala skutkový stav věci. Bezodkladný postup cizinecké policie lze proto spíše vnímat jako naplnění zásady rychlosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu), nikoliv jako porušení zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu, srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2020, č. j. 50 A 12/2020-50, odst. 25, a ze dne 12. 1. 2023, č. j. 50 A 11/2022-32, odst. 29, a Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2022, č. j. 34 A 43/2022-16, odst. 26).

Závěr a náklady řízení

38. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2023

Mgr. Martina Kotouček Micolášková, v. r.
soudkyně